

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

ÚJRA ITTHON...

Bizonyára még sokan emlékeznek rám, mivel 1990-92-ig itt voltam káplán és nagyon szerettem itt lenni. Utána Magyarországra kerültem plébánosnak, ahol két évet töltöttem. Nagyon érdekes volt számomra a falusi élet, mivel soha nem éltem falun. Az emberek jobban ismerik egymást, aminek van előnye és hátránya is. (De erről majd szóban annak, akit érdekel.) Utána helyeztek Harkányba, ahol 3 és fél évig szolgáltam. Itt is fantasztikusan éreztem magam.

Persze most sokan kérdezhetik, hogyan kerültem újra vissza Szekszárdra? Valaki úgy fogalmazta meg, hogy ez nem lefokozás? Az az igazság, hogy én nem érzem annak, hiszen erőgyűjtés miatt jövök ide, ahol szerettek és elfogadtak. Sajnos Magyarországon volt egy mélyvénás trombózisom, majd pedig Harkányban egy súlyos szívinfarktusom. Úgy látszik, egy kicsit gyenge a szervezetem. Nagyon fáradékony vagyok, s Püspök Úr azért fél év betegszabadságot engedélyezett. Bacsmai Lászlónál – szintén volt szekszárdi káplán, legjobb barátomnál – laktam eddig. Mivel ebben a két hónapban kicsit erőre kaptam, kértem, hogy valahol hadd segíthessek. Püspök Úr Szekszárdra gondolt, mivel tudta, hogy itt szerettek és én is szerettem itt lenni. Tehát így kerültem ide.

Persze most van bennem egy kis izgalom, hiszen már 5 év telt el azóta, hogy elmentem innen, és biztos sok minden megváltozott. Azt nem tudom, hogy ittlétem meddig szól, de amíg itt vagyok, szeretném egész szívvel szolgálni a híveket és a rám bízott munkát lelkiismeretesen elvégezni.

Öt év hosszú idő – pl. akik abban az időben voltak elsőadózók, most már középiskolások –, így lehet, hogy nem mindenkit fogok megismerni első látásra, s ezért már most elnézést kérek.

Lehet, hogy vannak, akik még emlékeznek a jelmondatomra (egy szentkép annak, aki tudja), s e szerint szeretném, ha közösen tudnánk megélni keresztségünket.

Petkó Tamás

KOPPÁNY PÉTER FELVÉTELE

Tartalom:

Újra itthon... (Petkó Tamás levele)	1. old.
Jézussal találkozni....	2. old.
Húsvét	2. old.
Bemutakozik a katolikus iskola új igazgatója	2. old.
Az ökumenikus imahétről	3. old.
Szabadon (vers)	3. old.
A „Kereszt” (vers)	3. old.
A belvárosi plébánia hírei	4. old.
Morzsák (új rovatunk)	4. old.
Hírdetések	4. old.

Jézussal találkozni a templomban...

Gyakran elgondolkodom, amikor a templomban a szentmise előtt ülök a padban. Előfordul, hogy valamelyik bejárat felé pillantok és látom, hogy a hívek egy része a templomba lépve milyen módon köszönti a tabernákulumban jelen levő Úr Jézust. Nos, a látvány gyakran elkésztető, mert vannak köztünk, akik belépve egy kecses „pukedlivel” (könnyed térdrogasztás) elintézik az Úr Jézus köszöntését. Aztán van, aki mindezt fűszerezi egy egyéni „keresztvetéssel” is, ami úgy történik, hogy az illető háromszor-négyszer megböki a mellét középtájon. Azt hiszem, mindannyian belátjuk, hogy ez kb. olyan, mintha egy földi királynak „hello”-t köszönnénk. Ne köszöntjük „hello”-val az örökévalóság Királyát, a világmindenség Királyát és a szívünk Királyát! Gondoljuk csak meg, milyen nagy ajándék, hogy nap mint nap találkozhatunk Vele, köszönhetjük Őt. Tegyük ezt az Őt megillető módon.

Talán érdemes még elgondolkodni azon is, hogy néhányunk közvetlenül a szentáldozás után vajon miért hajt térdet a tabernákulum felé? Hiszen az előző pillanatban magához vette az Úr Jézust, egyesült vele. Ez az a pillanat, amikor rendkívüli módon közel kerülünk Hozzá. Ezért tehát teljességgel szükségtelen ilyenkor a tabernákulum felé térdet hajtmanunk. A szentmisében egyébként is az oltáron jelen levő Krisztus van a középpontban. Ha ezt próbáljuk megérteni, akkor közelebb kerülhetünk ahhoz, hogy gondolatainkat arra összpontosítsuk, amiért a szentáldozáshoz járultunk.

Koppány Péter

Húsvét

Olyan sokszor hangoztatjuk, hogy egyházi évünk legnagyobb ünnepe a HÚSVÉT, de a legszebb, ami közelebb áll szívünkhöz, az a karácsony.

Elgondolkodom ezen. Miért van ez így? Miért nem esik egybe szívem örömeivel az, ami az egyház, a keresztények életében a legfontosabb? Lelkemben hallok az Írás szavát: „Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitek...” (1 Kor 15,14) Krisztus é! Ezt az örömet – úgy vélem – csak akkor tudom felfogni, ha elveszni látom az életet, amikor szembe kell nézmem a halállal, a szenvedéssel, az emberre szakadó kínall-gyötrellemmel, a kilátástalansággal és céltalansággal.

Húsvét titkát és örömét nem lehet megérteni a Szenvedés Hete nélkül, melyet a liturgia Virágvasárnapi kezdettel ad elénk. Ezen a vasárnapon már a vér színébe öltözik a pap, végighallgatjuk Jézus szenvedésének történetét, a passiót, szemünk előtt látjuk a tragédiát, az emberi gyűlölet, vak-ság és butaság gyümölcsét. És ha mi is beál-lunk a Jézust hozsannázó tömeg közé, aztán apostolként résztveszünk az Utolsó Vacsorán, engedjük megmosni lábunkat alá-zatosan, kikísérjük a Mestert virasztásunkkal az Olajfák hegyére, majd Nagypén-ten végigjárjuk a keresztutat és tehetetlennül megállunk a kereszt alatt, egyszerre érezzük magunkat bűnösnek és megvál-tottak, szerencsétlenek és győztesnek, halálra szántnak és az életre születettnek.

Felfogjuk, hogy mit jelent élni, szeretni, megbocsátani, emberi kapcsolatokat ápolni. Rácsodálkozunk Istenre, megsejtjük a titkot: Jézusban megjelent közöttünk az ÉLET.

Úgy látom: Húsvétot csak a Nagyhéttel együtt lehet megérteni. A feltámadást és az életet ünnepelni, ennek örülni igazán csak akkor lehet, ha ott voltam a gyötrelemben és a halálban is. Jézus győzelme akkor jelent nekem sokat, a legtöbbet, ha vele jártam a keresztutat is. Nagypéntek nélkül nincs Húsvét, halál nélkül nincs föltáma-dás.

Ezért olyan nagy kincsünk a liturgia, mely megjeleníti, ami ott és akkor történt. Aki át akarja élni a húsvéti örömet, mint az egyház nagy napját, vegyen részt a nagy-szombat esti-éjjeli vigilia szertartáson. Ez a leggazdagabb istentiszteletünk, mely Isten teremtő művét, hűségét, a bűnt és az abból való szabadulást, a halál felett is diadalmas-kodó Jézust, az élet örömét, hitünk fényét mutatja meg, vagyis összefogja röviden Isten nagy tetteit, melyeket velünk művelt.

Ha azt mondhatom, hogy karácsonykor emberi életet kaptunk, akkor húsvétkor isteni és örök életet.

Farkas Béla
plébános
(vagy Béla atya)

BEMUTATKOZIK...

Március 16-án nevezett ki a Pécsi Egyházmegye képviselője a Szent József Katolikus Általános Iskola igazgatójává. Tolnai Péter va-gyok, 21 év óta mű-

ködöm a pedagógus pályán. A tanítást a si-óágárdi Általános Iskolában kezdtem, majd a szekszárdi V. sz. Általános Iskola, utóbb pedig az Ady Endre Középiszola kö-vetkezett.

Pedagógus számára a szorgalmi idő-szakban történő munkahely változtatás számos többlet feladatot, és nehéz elválá-sokat jelent. Volt iskolámban sok kollé-gámmal jött létre bensőséges, baráti kap-csolatom, az új feladatok azonban elszólí-tanak. Diákjaim, és a velük való meghitt kapcsolat is hiányzik. Ígéretes tehetségeket taníthattam a gimnáziumi osztályokban, és jóra való, bár gyakran nehezen kiegyen-

súlyozható szakmunkás jelölteket a szak-képzős osztályokban. Végzős osztályom-hoz a tanév végéig visszajárok óraadóként.

Új iskolámban számos feladat várt. Is-merkedem a gyermekekkel, új kollégáim-mal, a tantervekkel, az iskola hagyományai-val és szokásaival. Ugyanakkor április 3-a után – az első osztályosok beiratkozását követően –, ténylegesen megkezdődik a következő tanév előkészítése. Ezekkel pá-rhuzamosan, minden napnak megvannak a maga kérdései és kijelentései.

Szép, és nehéz feladatot vállaltam. Hi-szem, hogy a szeretet a legerősebb tanító és nevelő erő a kisgyermek között. Az igaz, és okos szó megfogja a gyermekek szívé-ben és elméjében, ha azokat a testvéri sze-retet hatja át.

Az iskola és a családok céljai a gyermek-nevelésben, reményeim szerint azonos irányba mutatnak. Erre számos jel és szülői javaslat utal.

A tantestületre a tanév visszalévő há-rom hónapjában sok elvégzendő feladat vár. Bizom kollégáim elhivatottságában, lelkesedésében. Közös munkánkra a Min-

denható áldását kérem.

1985 óta élek családommal Szekszár-don. Feleségem a Csapó Dániel Szakközé-piszola tanára. Fiaink, Dani és Peti a Katoli-kus Általános Iskola tanulói, leányunk Zsó-fi, a Katolikus Óvoda kiscsoportosa. Rájuk az utóbbi időben több feladat hárul mint máskor, türelmük és megértő szeretetük nélkülözhetetlen biztonságot jelent szá-momra.

GYÖNGESÉGÜNKBEN SEGÍTSÉGÜNKRE SIET A LÉLEK

(Az ökumenikus imahétről)

„Legyenek mindnyájan egy. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,21)

Ezt segítették elő a protestáns egyházakkal közös imaóráink. Ezen együttlétekből emel-nénk ki néhány gondolatot, bízva abban, hogy lelkünkben az ökumené szelleme nem csupán egy hétre redukálódik, hanem vala-hol egész keresztény életünkben jelen van.

Az egység, az összefogás keresése, az érte való küzdelem nem könnyű. Hiszen mindenhol a széthúzással, a közömbösséggel, az igaz értékek iránti érdektelenséggel találkozunk. E mellett érezhetjük a saját magunkban lévő előítéleteinket, a másság iránti ösz-tönös tartózkodásunkat. Mindezeket Isten kegyelméből, a Szentlélek ereje által kell le-győznünk.

Mint ahogyan Mécs László Pisztrángok cí-mű versében olvashatjuk, nekünk is árral szemben kell „úsznunk”. Az emberi szabad-ság végtelenségéről szóló eszmék Isten törvé-nyeit, mint korlátokat dobják félre. Sokan ezért nem látják: az én szabadsága a másik szabadságával véget ér. Szabadságunk pedig Krisztusban van, kivel legyőzhetjük a legve-szélyesebb szolgátságot, a bűn szolgátságát. Hogy ebben szüntelenül ellenállni tudjunk, kérni kell Isten segítségét. Mint ahogyan Kal-kuttai Teréz anya kérte, mikor kis növendékei megnövekedett munkájuk miatt fáradtan mentek hozzá. A napi fél órás imádságukat egy órára bővítették, tudva, hogy még több munkához még nagyobb Isteni kegyelemre, segítségre van szükség.

Bármilyen nehézségekkel is nézünk szem-be, annyiban lehetünk tanítók, amennyiben tanúságot tevők is vagyunk, amennyire „árral szemben” tudunk haladni. A tanúságtévé-sünknek pedig igazán akkor lesz eredménye, ha a világban még keresgélő embereknek együtt tudunk tanúságot tenni. Mindezt Jé-zus nevében, aki meghívott követésére, és aki mindannyiunk példaképe. Ő az „út, az igaz-ság és az élet”. Kapocs Isten és ember között, általa lettünk egymás testvérei. Időnként nagyon nehéz tisztán látnunk, de együtt menni igaz testvérekkel az úton könnyebb.

Erről a gondolatról hallhatunk egy „mai példázatot”: Egy lelkész aláaknázott terüle-ten megy, nem tudva aláaknázottságáról. Egy kisfiú világosítja fel, és ő mutatja meg a me-nekülés útját is: lába előtt nyomokat lát, ab-ban járva kijut a veszélyes mezőről. Nekünk Jézus nyomában kell járnunk, akkor túlju-tunk életünk nehézségein. Ennek felmutatá-sában segítségünkre lehetnek keresztény test-véreink, felekezettől függetlenül.

Hiszen a teremtett világnak értelme abban rejlik, hogy együtt dicsóitse Istent. A termé-szet létének szépségével mond hálát az Úr-nak. Részei egymással összhangban dicsóítik Teremtőnket. Nekünk a szeretetben való egy-séggel kell hálát adnunk. Mert az igazi szere-

tet nem az, ha egymásra nézünk, hanem ha együtt, egy cél felé tekintünk. Jézusban felra-gyogott előttünk Isten dicsősége. Ennek vol-tak részesei az apostolok a Fiú csodái láttán, amikor a kenyérszaporításkor maguk is áté-rezhették a dicsőség erejét.

Jézus az mellett, hogy halálával megváltott minket, ő maga akar megdicsőülni bennünk. Annál is inkább, mert kegyelemből azt a di-csőséget kaptuk, hogy Isten fiai, az Ő képmá-sai vagyunk. Mindenkit meghívott országá-ba, és arra, hogy a nyolc boldogság erényeit kibontakoztassuk magunkban. „Dicsőítsétek meg, és hordozzátok Istent testetekben.” (1 Kor 6,20) Aki önmagában hordozza Istent, az boldog ember. Dicsőítenünk kell Őt az egymás iránti szeretettel, mely nem személy-és „egyház-válogató”, éppen azért, mert az Úr mindenkiért feláldoztatott és benne min-denki a testvérünk lett.

Együtt kell hát menni az úton, segítve egy-mást, együtt dicsóítva Atyánkat a Lélek erejé-vel. És együtt kell remélnünk is.

Hitben, reményben és szeretetben való összefogás kapcsol tehát össze, amit biztosan Isten áldása kísér.

A testvérszeretemben legyenek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást meg-előzőek, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a léleklében buzgók: az Úrnak szolgálja-tok.” (Róm 12,9)

Lónárdt Edit

Szabadon...

Szabadon járni életem rögs útjain, ajándékként átélni minden pillanatot, szeretni mindenkit okosan, bölcsen, talán erre vagyok elhivatott...

A szél szárnyán jutnak el hozzám a sóhajok, a napsugár a szeretet melegét rejti, minden apró sejttem a végtelent kutatja mert benne az örök igazságokat sejti!

Újra ég a tűz szívem közepében, amit egykoron Jézus ültetett oda, melynek fényénél a sötét is szebbé válik, s a lét minden parányi formája egy csoda!

Már nincs más előttem csak egy Krisztusi szempár s kinyújtott karjai amibe kapaszkodhatom, boldogan kürtölöm szét a titkomat, hogy én már örökre hozzá tartozom!

A „KERESZT”

Kereszt áll a Földön.
Nem állt az – „Nélküle” –
Ha „Ő” nem vállalja...
Jaj lett volna „Nélküle”.

Jaj, – így is van elégszer...
Meváltást – mint jegyet,
s menlevelet teremtett...
Krisztus Jézus „Keresztje”.

Miért hát a kereszt...
Ég és Föld határán –?
Tán jel! az Isten oltárán?...
Jel! – csodás jel – segít...

Utunkat „felfelé” jelzi,
hogy lássuk a csodát,
s érezzük – Igéül: testét...
az Isten-i megváltást.

Nemcsak ígérte az „Atya”.
Igéjét valóra váltotta...
Kegyelmét – „Keresztjére”;
Fiának testével adta.

Adta, mert: „Ő” vállalta,
Értünk – a kihalást!...
Életét is odaadta!
a rémséges Golgotán.

Jel! a „Kereszted” Jézusunk
Mi „megszabadultunk”... –
Általad van jogunk,
az „útra” ráfordulnunk...

Van jogunk, de van-e kitartásunk?
Kell-e a megváltásunk?...
Vagy már alig állunk?...
s az úton csak állunk?

Nem elég az „útra” állnunk
Azon függ megváltásunk,
hogy a mi MEGVÁLTÓNK
hiába ne fáradjon – ...

Nekünk is hordozni
kell sorsunk keresztjét,
végig az úton járni, –
emelve annak törzsét...

S ahová a „Kereszt” mutat,
minket oda-juttat,
az örök „Kegyelem”,
s ehhez kell türelem,
Isten és emberszeretet,
béke és önfegyelem,
melyek a Mennybe visznek,
ha Istenben hiszek és remélek.
Amen

Kacsánci Gyöngyi

dr. Föglein János

1998. márc.

A belvárosi plébánia hírei 1997. ADVENT-1998. MÁRCIUS

MEGKERESZTELTEK

1997-ben

Viola Barnabás
Andreon Nathaly Ilona
Varga Ráhel
Simon Dorina
Bálint Petra
Balogh Mariann
Ráfáel Mária
Ráfáel Anita

1998-ban

Tóth Dániel István
Budai Barbara
Konrad Flóra
Rózsavölgyi Gina

MEGNALTAK

1997-ben

Meizinger Márton
Tóth Simon Jánosné
Fang Józsefné
Tóth János András
Balogh Jenőné
Böröcz Ferenc

Báthori Mihály

1998-ban

Budai Jánosné
Kozári Istvánné
Nors József
Szakál Imre
Pék Jánosné
Varga Jánosné
Rogács József
Walter Mihály
Gyűszű Lászlóné
Fertődi Mihályné
Gát Mihályné
Kommandinger Károly
Tarján Magdolna
Klézli Ferencné
Füredi János
Perényi Miklós
Magyar Endréné
Lányi Géza
Hoffmann Pál
Váradi Imréné
Fritz Józsefné
Petz Márton
Takács László

Szepesi Györgyné
Farkas Sándor
Zsemberi Nándorné
Kiss András
Szilágyi János
Honti Józsefné
Fazekas Lajosné
Török Béla
Makk Józsefné
Nagy József
Simon László
Turányi László
Körösztös József
Tóth József
Neiner Istvánné

MEGESKETETTEK

1997

Pusztai Péter - Varga Gabriella

1998

Szabán Roland - Simon Éva Katalin
Ifj. Kágyi István - Szóts Árvácska
Molnár Szabolcs Iván - Barsi Csilla
Szabó Attila - Vecsei Klára

papnövendéke. 1964-ben szentelték pappá. Jelenleg már 21 éve plébános Pilisszentkereszten, ahol a hívek szlovák nemzetiségűek, hagyományukhoz ragaszkodóak. Fiatal pap kora óta érzékeny a szociális problémákra. Sokat foglalkozott a társadalom peremére szorultakkal, hajléktalanokkal, szenvedélybetegekkel. Papsága mellett szívesen felvállalja a „szociális munkás” elnevezést is.

Egyházközségi ülés

Helye: Wosinsky Közösségi Ház

Ideje: 1998. március 30.

Az esti szentmisével bevezetett egyházközségi ülés két részből állt. Az első részben meghívottak voltak a lelkesítők vezetői, tagjai és a hitoktatók.

Itt négy lelkesítő: a Cursillo, a Fokoláre, a Karizmatikusok (Élet a Lélekben szeminárium) közössége és a Házasság Hétvége vezetője mondta el; hogyan csírázott ki élő közösségként az egyház kebelében az a lelkesítő mozgalom, amelyiket éppen képviselt.

Nagyon tanulságos este volt. Rádöbbenhettünk, hogy egymáshoz, egymás gondolkodásához, hitéhez közel és mégis milyen ismeretlen távolságra vagyunk. Az este második részében, már csak az egyházközség tagjai végezték feladatukat.

Házasság Hétvége keresztút

Helye: Belvárosi templom

Ideje: 1998. április 3.

Vezetője, szervezője: Káposztássy Béla és Éva.

A péntek esti szentmise után 18 házaspár maradt a belvárosi templomban. Gyertyát gyújtottak és rövid bevezető után énekeltek és Krisztus szenvedéseinek állomásainál személyes hangú, bensőséges megemlékezéssel imádkoztak. A közel két óras keresztút mellő állomás volt a húsvéti misztériumának megünneplésében.

Lemondott egyházközségi tagságáról dr. Say István, aki Siobágradra költözött. Köszönjük áldozatkész, mindig lelkes szakértő munkáját. Helyette a testület Tolnai Péter póttagot választotta rendes taggá.

MORZSÁK

Országos Lelkipásztori Napok

Helye: Eger - Szent János Továbbképző Intézet, Szeminárium

Ideje: 1998. január 26-29.

Témája a 2.000-ik nagy évfordulóra készülődés. Az idei esztendő a Szentlélek Éve. Ennek kapcsán előadások és beszélgetések voltak arról, egyes plébániák mit tehetnek annak érdekében, hogy a Szentlélek jelenléte, működése közreműködésünkkel hatékonyabb legyen közöttük.

Bemutatkozott néhány katolikus lelkesítő mozgalom, mint a Szentlélek munkálkodásának jelei az egyházban: Cursillo, Fokoláre, Karizmatikusok (Élet a Lélekben szeminárium), Házasság Hétvége, Regnum Marianum. Lelkesítően hatott néhány plébános tapasztalatának meghallgatása, a lelkesítő csoportok bemutatkozása, a kiscsoportos megbeszélések és az egész együttléte légköre. Mintegy 150-en vettek részt ezen a már évek óta a papság és világiak közös lelki- és szellemi megújulását elősegítő napokon.

Plébániánkról résztvettek: Farkas Béla plébános, Eckert József és Stiener Mária hitoktatók.

Szeretnénk e lelki- és továbbképző napok tanítását, szellemiségét, lelkeségét továbbadni egyházközségeinknek, melyre legalkalmasabbnak találtuk a folyó év március 30-án tartott egyházközségi képviselőtestületi gyűlést.

Egyházközségi Bál

Helye: Belvárosi Plébánia Wosinsky Háza

Ideje: 1998. február 14.

Szervezői voltak: Falussy Mária, Fogarassy János és Pósta Péter

Kb. 120-an voltak a vidám rendezvényen, amely igen jó hangulatban telt. Öröm volt egy-egy asztalnál együtt látni a családokat, ismerősöket, barátokat. Sajnos, beszélgetésre a nagyteremben a nagy hangeffektusok miatt nemigen volt lehetőség, de igen sokan táncoltak (vagy nézték).

Köszönet a szervezőknek a jó rendezésért.

Jegyesanfolyam

Helye: Belvárosi Plébánia Wosinsky Háza

Ideje: 1998. február 12-től március 26-ig hetente egy-egy alkalom.

Résztevők: 22 jegyespár, valamint Dr. Papp István pszichoterapeuta, Farkas Béla plébános előadók és hat, a kiscsoportos beszélgetéseket vezető házaspár: Babai Zoltán és Judit, B. Tóth Mihály és Erzsébet, Málnai János és Zsuzsa, Papp István és Teréz, Schubert Péter és Judit, Szegő László és Eszter.

A bevezető 15-20 perces előadás után egyórás kiscsoportos beszélgetések következtek, ezt követően egy rövid bezárással. Reméljük, hogy segítséget nyújtott a jegyeseknek felkészülésükben.

Témául szerepeltek: A házasság, mint elhatározás; Kapcsolatok mások felé; Gyermek(-áldás); A házasság felbonthatatlansága; Keresztény élet; Szentmise; Családlátogatás.

Triduum (lelkigyakorlatos napok)

Helye: Belvárosi templom

Ideje: 1998. március 27-29.

Vezetője: Ackermann Kálmán, pilisszentkereszti plébános.

Ő Szegeden született 1937-ben, gyermekkorát meghatározta a háború, a ferences rend és a papi szeminárium. A Hittudományi Főiskolát Győrben végezte el, mint a székesfehérvári egyházmegye

Belvárosi Plébánia hirdetései

Március 27-29: TRIDUUM, lelkigyakorlatos napok, melynek

vezetője: Ackermann Kálmán, pilisszentkereszti plébános

Március 28-án: de. 9 óra az idei elsőáldozók első szentgyónása

Március 30-án a katolikus iskolás gyerekek lelki napja

Március 30-án este 7 óra Egyházközségi képviselőtestületi gyűlés a plébánia Wosinsky Házában

Április 2-án este 1/2 8 óra a belvárosi plébánián összejövetel

a 8. osztályos, bérmeáldozásra készülő gyerekek szüleivel

Április 6-án délelőtt megünneljük Szekszárdon a betegekhez

(húsvéti gyónás-áldozás)

Április 6-án este 1/2 8 óra hitoktatói megbeszélés a plébánián

Április 7-én délelőtt nagytakarítás a templomban

Április 9-án NAGYCSÜTÖRTÖK szentmise **este 1/2 7 óra**

Április 10-én NAGYPÉNTEK a.) keresztút **de. 1/2 10-kor** a remetei

kálvárián (esőben a belvárosi templomban)

b.) Passió, hódolat a kereszt előtt, áldozás: **este 1/2 7 óra**

Április 11-én NAGYSZOMBAT csak este lesz szertartás

templomunkban **21 óra** (lúzszentelés, húsvéti örömeinek,

olvasmányok, vízszentelés, a szentmise végén körmenet)

Április 18-án de. 1/2 9 óra elsőáldozók gyónása, próba

Április 19-án de. 9 óra elsőáldozás

Április 24-26-ig pécsi kispapok a plébánián

Április 25-án de. 1/2 9 óra elsőáldozók gyónása, próba

Április 26-án de. 9 óra elsőáldozás

Május 10-án BÉRMÁLÁS délelőtt a bérmeáldozók beszámolója,

próba, gyónás

délután 5 óra szentmise, a bérmeálás szentségének

kiszolgáltatásával

(Bérmál: Morvay Imre, kanonok-plébános, általános helynyök)

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.

Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Az egyházközség tagjai írták, illetve szerkesztették.

Szerkesztés: Schubert Grafikai Stúdió '98

Nyomatás: Páskum Nyomda Szekszárd